

ΤΟ ΒΡΑΔΥΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Οι άνθρωποι, βέβαια, κάτι θα προσμένουν,
για να στέκονται έτσι ακίνητοι στο φως, και να κοιτάνε:
είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο, πως κάτι θα προσμένουν...

Το φεγγάρι σκαρφάλωσε στα δέντρα, μ' ευκνησίες πλανόδιου σχοινοβάτη,
και κούρνιασε, στα μάτια μας αντίκρυ, σαν αφαιρεμένο.
Μ' ακρίβεια μαθηματική,
η νύχτα πιάστηκε απ' το φόρεμα της μέρας, κι η μέρα μας την έφερε ξανά,
στα μάτια μας αντίκρυ, σούρνοντάς τηνε ξοπίσω,
με την αιώνιαν αδιαφορία της,
για να μπορέσουμε να πλέξουμε τα ωχρά στεφάνια των ονείρων μας,
και να τ' αποθέσουμε στο μέτωπό της...

Είμαι τόσο κουρασμένος,
που η λήθη ήρθε μοναχή της, και στέγνωσε
τη μνήμη μου, σαν πανί βρεμμένο, κι απλωμένο.
Εγώ δεν περιμένω τίποτα - τίποτα πια,
παρά την αύρα τη νυχτερινή,
να μου μαλάξει με τα δάχτυλά της, τ' άυλα και παρθένα δάχτυλά της,
των πόθων μου το νεκρωμένο το βυζί! Να δούμε...

Οι άνθρωποι, όμως, βέβαια, κάτι θα προσμένουν,
για να κάθονται έτσι ακίνητοι στο φως, και να κοιτάνε:
είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο, πως κάτι θα προσμένουν,
που δεν έρχεται, - ή που ίσως και να ρθη (δεν είν' απίθανο,
δεν είν' απίθανο, καθόλου, να συμβή κι αυτό),
που ίσως και κάποτε να ρθη, - ποιος ξαίρει!...

Το ποίημα αυτό γράφτηκε στις 5-12-1939 και δημοσιεύτηκε πρώτη φορά στο αφιέρωμα του περιοδικού Νέα Σύννορα, τεύχος 7, Ιούλιος-Σεπτέμβριος 1970. Ευχαριστώ τον κ. Β. Ψαραδάκη που μου το έστειλε.